

[Mette Madsen]

sationers side, en indsats, der har været idealistisk, varmhjertet og udholdende, og som i virkeligheden er grundlaget for den indsats fra offentlig side, der nu i de sidste 20–25 år har været under opbygning.

Hermed står vi i dag med et tosidet system, hvoraf ingen af siderne kan undværes, fordi de supplerer hinanden.

Jeg vil gerne takke ministeren for hans tilsagn om, at begge sider skal styrkes, men det er jo ikke nok, at ministre og folketingsmedlemmer er positive. Det er nødvendigt, at vi får denne positive indstilling formidlet ud til amterne, i hvis regie behandlingsinstitutionerne jo ligger. Ministeren siger helt klart, at ambulatorierne er og fortsat vil være det primære led i den danske alkoholbehandling, og ganske vist er ambulatoriernes antal steget, siden amterne overtog dem i 1975, men der er stadig væk for få, og de ligger for langt fra hinanden. Derfor er det godt at se, at der i socialministerens redegørelse er positive tanker om udvidelse af antallet af ambulatorier og forbedring af servicetilbuddene på de bestående, som f.eks. udvidelse af åbningstiderne.

Men ministeren er vel ikke blind for, at disse positive tanker kan komme til at kollidere med aktuelle besparelser på sygehusudgifterne? Ambulatoriernes budgetter er jo ikke store, og selv mindre stramninger slår hårdt.

Derfor rejser det spørgsmål sig, om der i ministerens udtryk: »Regeringen finder det påkrævet« og »der bør fortsat ske« ligger den hensigt at pålægge amterne at afsætte penge til styrkelse og videreudvikling af dette arbejde. For det er jo sådan, at selv opretholdelse af status quo de fleste steder vil virke som en nedskæring. Redegørelsen peger selv på, at patienttallet er stigende, og når jeg siger dette så klart, er det, fordi vi må huske på, at den patientgruppe, som denne redegørelse omhandler, jo ikke ønsker at påkalde sig opmærksomhed ved selv at stå frem og kræve forbedrede behandlingsforhold.

I den forbindelse er det også vigtigt at gøre sig klart, at mange af disse patienter slet ikke ønsker at henvende sig på ambulatorierne, men søger den praktiserende læge, og derfor er jeg glad for, at ministeren peger på vigtigheden af efteruddannelse af læger og på lægehusenes muligheder for at tilknytte

andet personale såsom sociale rådgivere og psykologer.

Det skal også understreges, at behandlingshjemmene og de beskyttede pensionater ikke kan undværes i det system, vi har bygget op. Behandlingshjemmene er det eneste tilbud til folk med alkoholproblemer, hvor de kan få den intense behandling, som en del af dem har behov for, og de beskyttede pensionater skal være overgangen fra det fuldstændig beskyttede miljø på behandlingshjemmene til et normalt hverdagsliv.

Under den forrige alkoholdebat her i folketinget gav jeg udtryk for, at detentionerne kunne være et kontaktsted, hvor man kan give mennesker med alkoholproblemer en håndsrækning og måske motivere dem for behandling. Jeg har derfor med glæde noteret mig ministerens bemærkning om afrusningsklinikker samt om bedre faciliteter i detentionerne. Det er naturligvis i første række til gavn for dem, der skal afruses, men det vil også være en tiltrængt aflastning for skadestuerne og de psykiatriske sygehuses modtageafdelinger.

Med hensyn til detentionerne er vi jo inde på et område, hvor det er staten, der yder indsatsen, altså i dette tilfælde justitsministeren, der også har ansvaret for overholdelse af reglerne om udsækning for unge, og som også laver reglerne for tildeling af beværterbevillinger, hvor der efter venstres mening bør stilles et højt krav til ansøgnernes vandel.

Justitsministeren står også som nævnt i redegørelsen for færdselsloven, og jeg vil i den forbindelse gerne spørge – jeg ved ikke, om socialministeren kan svare, ellers kan jeg sikkert få en kollega til at stille spørgsmålet i retsudvalget – hvordan resultatet er af de forsøg, der har været med at give behandlingstilbud i forbindelse med at blive taget for spritkørsel. Jeg ved, at de forsøg har været i gang forskellige steder.

Undervisningsministeriet har ansvaret for bl.a. en del af oplysningsmaterialet, ligesom også det meget vigtige forskningsområde ligger i regeringsregie, og jeg er enig med ministeren i, at der er brug for en forstærket indsats omkring kortlægning af årsager, vaner, forbrug osv. Det er på tide, at vi får en sådan undersøgelse som den, ministeren nu har bedt socialforskningsinstituttet om at lave, og vi ser hen til, at resultatet skal blive et godt